

Warszawa, dnia 29 października 2015 r.

L.dz. SD-0064-0019(4)/15
Sygn. akt KSD/22/15

Decyzja Nr 22/15

Krajowego Sądu Dyscyplinarnego Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity - Dz. U. z 2013 r. poz. 267 z późn. zm.) w związku z art. 37 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów, oraz inżynierów budownictwa (tekst jednolity – Dz. U. z 2014 r. poz. 1946), po rozpatrzeniu w dniu 29 października 2015r. odwołania Pana [imię] z dnia 26 czerwca 2015 r. od decyzji OSD Wielkopolskiej OIIB nr 4/15 z dnia 14 maja 2015 r. Krajowy Sąd Dyscyplinarny Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa:

**uchyla zaskarżoną decyzję w całości
i w tym samym zakresie umarza postępowanie przed organem I instancji.**

UZASADNIENIE

Pan [imię] posiada uprawnienia budowlane z dnia 7 listopada 2001 r. do kierowania robotami budowlanymi i projektowania bez ograniczeń w specjalności konstrukcyjno-budowlanej.

Pismem z dnia 2 października 2014 r. PINB dla Miasta Poznania wniósł do OROZ Wielkopolskiej OIIB o wszczęcie postępowania w sprawie odpowiedzialności zawodowej w budownictwie wobec Pana [imię].

Wskazał, że Pan [imię] pełnił funkcję kierownika budowy Centrum Handlowego, wielopoziomowego parkingu nad torami, drogi dojazdowej i niezbędnej infrastruktury przy ul. [ulica] w [miasto] Budynek został oddany do użytkowania na podstawie decyzji Wielkopolskiego WINB z dnia 22 października 2013 r.

W dniu 25 kwietnia 2014 r. nastąpiło zerwanie sufitów podwieszanych wraz ze stelażem i znajdującymi się pod nimi instalacjami na fragmencie ostatniej kondygnacji obiektu pomiędzy grodziami pożarowymi usytuowanymi w osiach 42 i 49.

Odwołując się do wykonanych w sprawie opinii i ekspertyz PINB wskazał, że Pan [imię] pełniąc funkcję kierownika budowy na powyższej inwestycji nie respektował podstawowych obowiązków kierownika budowy wynikających z art. 22 pkt 2, 3 i 3a Prawa budowlanego.

Pismem z dnia 24 października 2014 r. OROZ wniósł do OSD o ukaranie Pana [imię].

pełniącego funkcję kierownika budowy Centrum handlowego, wielopoziomowego parkingu nad torami, drogi dojazdowej i niezbędnej infrastruktury przy ul. _____ w _____ któremu zarzucił niedbałe wykonywanie obowiązków wynikających z przepisów:

1) art. 22 pkt 2 Prawem budowlanego w związku z § 2 pkt 1 i § 11 pkt 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 czerwca 2002 r. w sprawie dziennika budowy, montażu i rozbiórki, tablicy informacyjnej oraz ogłoszenia zawierającego dane dotyczące bezpieczeństwa pracy i ochrony zdrowia poprzez nie dokonywanie wpisów do dziennika budowy dotyczących zgłaszania do odbioru przed zakryciem sufitu podwieszanego wykonania instalacji i konstrukcji sufitu a także poprzez przyjęcie do dokumentacji budowy projektu powykonawczego sufitów podwieszonych niezgodnego ze stanem faktycznym,

2) art. 22 pkt 3 Prawa budowlanego, w ten sposób, że kierując budową obiektu budowlanego nie zapewnił właściwego zorganizowania budowy poprzez:

– dopuszczenie do rozpoczęcia robót przy sufitach podwieszonych bez projektu montażu sufitu podwieszanego, zawierającego m.in. rzut podkonstrukcji sufitu z rozmieszczeniem i rozstawem zawiesi oraz profili nośnych i określeniem dopuszczalnego obciążenia dodatkowego sufitu, który byłby podstawą do kontroli zgodności wykonywania robót z przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej,

– dopuszczenie do montażu w suficie podwieszonym lub jego podkonstrukcji urządzeń typu oprawy oświetleniowe, anemostaty, głośniki DSO bez uprzedniego jednoznacznego określenia przez wykonawcę sufitu dopuszczalnego obciążenia dodatkowego sufitu.

W uzasadnieniu wniosku OROZ odwołał się do dokumentów otrzymanych od PINB wraz z wnioskiem z dnia 2 października 2014 r.

Stwierdził, że rzeczoznawca budowlany Pan _____ w sporządzonym raporcie z dnia 28 kwietnia 2014 r. dotyczącym weryfikacji stanu technicznego sufitów podwieszanych wskazał, że przyczyną zerwania sufitów było przeciążenie ich konstrukcji nadmiernym zawilgoceniem płyt G-K oraz wodą stojącą na tych płytach. Kontrolę poddano także pozostałe sufity, które nie uległy zawaleniu. W przypadku stropów płaskich stwierdzono nieliczne błędy wykonawcze, które pozostawały jednak bez wpływu na stabilność i wytrzymałość tych konstrukcji oraz nie zagrażały ich bezpieczeństwu. Natomiast w niektórych stropach pasmowych o falistej powierzchni przebiegających między różnymi poziomami oraz w niektórych stropach płaskich wysoko zwieszonych wykryto bardzo dużo błędów wykonawczych polegających na braku prawidłowego rozstawu zawiesi nośnych, nieprawidłowym wpięciu zawiesi do profili stropowych, brakach zawiesi, zbyt krótkich zawiesiach i załamaniu i pęknięciu profili nośnych.

W kolejnej ekspertyzie z dnia 30 maja 2014 r. Pan _____ wskazał, że awaria była skutkiem braku prawidłowego nadzoru nad wszystkim pracami i nieprawidłową koordynacją prac. Dopuszczono do zamknięcia stropów przed zakończeniem robót instalacyjnych, w związku z czym instalatorzy poruszali się po wykonanej konstrukcji stropów, co doprowadziło do jej osłabienia.

W ekspertyzie autorstwa rzeczoznawcy budowlanego Pana _____, zweryfikowanej przez rzeczoznawcę budowlanego Pana _____ wskazano, że przyczyną awarii było przekroczenie obciążeń dopuszczalnych w przeliczeniu na jeden wieszak, powiększone sporadycznym nawet, ryzykiem poruszania się pracowników na ruszcie konstrukcji podwieszenia oraz uszkodzenia łączników rozporowych KMW. Autorzy

wskazali także na niezgodność wykonanej podkonstrukcji sufitów podwieszanych z dokumentacją powykonawczą.

Decyzją nr 4/15 z dnia 14 maja 2015 r. OSD Wielkopolskiej OIIB uznał Pana [ ] za winnego zarzucanego mu czynu polegającego na niedbałym wykonywaniu funkcji kierownika budowy i na podstawie art. 96 ust. 1 pkt 2 Prawa budowlanego orzekł karę upomnienia z jednoczesnym nałożeniem obowiązku złożenia w terminie 12 miesięcy od daty uprawomocnienia się decyzji, egzaminu ze znajomości procesu budowlanego oraz praktycznego zastosowania wiedzy technicznej.

W uzasadnieniu odwołano się do najważniejszych tez wniosku o ukaranie oraz przytoczono fragmenty opinii Pana [ ] oraz Panów [ ] i Pana [ ]. Zreferowano także przebieg rozprawy przed OSD.

Odnosząc się do meritum wskazano, że zarzut nieprawidłowego i niedbałego prowadzenia dziennika budowy potwierdzają uchybienia w zakresie braku wpisów dotyczących zgłoszenia do odbioru wykonania instalacji i konstrukcji sufitu przed zakryciem sufitu podwieszanego. Do dokonania takich wpisów zobowiązuje przepis art. 25 pkt 4 Prawa budowlanego w związku z § 2 pkt 1 i § 11 pkt 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 czerwca 2002 r. w sprawie dziennika budowy, montażu i rozbiórki, tablicy informacyjnej oraz ogłoszenia zawierającego dane dotyczące bezpieczeństwa pracy i ochrony zdrowia.

Poza tym kierownik budowy przyjął do dokumentacji budowy projekt powykonawczy sufitów podwieszanych niezgodny ze stanem faktycznym, co potwierdziła ekspertyza dotycząca poprawności wykonania podkonstrukcji sufitów podwieszanych z dnia 27 maja 2014 r. opracowana przez Pana [ ]. W jej wnioskach wskazano następujące niezgodności dokumentacji powykonawczej ze stanem faktycznym podkonstrukcji sufitów:

- rozstaw zawiesi jest znacznie większy od deklarowanych 90 cm i w skrajnych przypadkach wynosi 121 cm,

- zgodnie z pracą ITB pierwsze wieszaki licząc od ściany powinny być oddalone od profilu przyściennego o max 15 cm. Odległość ta w skrajnych przypadkach wynosiła 120 cm.

W ocenie OSD w związku z powyższymi niezgodnościami Pan [ ] naruszył przepis art. 22 pkt 2 Prawa budowlanego zobowiązujący kierownika budowy do rzetelnego prowadzenia dziennika budowy.

Pan [ ] nie dopełnił także obowiązków wynikających z art. 22 pkt 3 Prawa budowlanego polegających na zapewnieniu właściwego zorganizowania budowy w ten sposób, że dopuścił do rozpoczęcia robót przy sufitach podwieszanych bez projektu ich montażu, który zawierałby m.in. rzut podkonstrukcji sufitu z rozmieszczeniem i rozstawem zawiesi oraz profili nośnych i określeniem dopuszczalnego obciążenia dodatkowego sufitu. Konieczność sporządzenia takiego projektu wynikała ze stopnia skomplikowania sufitów podwieszanych pasmowych o falistej powierzchni przebiegających pomiędzy różnymi poziomami, wykonanych nad pasażami pieszymi na II piętrze. Ponadto kierownik budowy dopuścił do montażu w suficie podwieszonym lub jego podkonstrukcji urządzeń typu oprawy oświetleniowe, anemostaty, głośniki DSO bez uprzedniego jednoznacznego określenia przez wykonawcę sufitu dopuszczalnego obciążenia dodatkowego sufitu.

Według OSD kierownik budowy nie przestał pełnić swojej funkcji w momencie uzyskania decyzji o pozwoleniu na użytkowanie, ponieważ po pierwsze decyzja ta nakładała obowiązek wykonania robót dodatkowych, a po drugie, nie złożył stosownej rezygnacji w nadzorce budowlanym.

W ocenie OSD w sprawie nie nastąpiło także przedawnienie, ponieważ pozwolenie na użytkowanie zostało wydane w dniu 22 października 2013 r. a więc nie upłynął okres 3 lat. Natomiast samo zawalenie sufitów, które stanowiło moment powzięcia przez organ nadzoru budowlanego wiadomości o popełnieniu czynu powodującego odpowiedzialność zawodową miało miejsce w dniu 25 kwietnia 2014 r. a więc termin 6 miesięcy także nie został przekroczony. OROZ skierował do OSD wnioski o ukaranie w dniu 24 października 2014 r.

Pismem z dnia 26 czerwca 2015 r. pełnomocnik Pana _____, wniósł odwołanie od wydanej decyzji, zarzucając naruszenie:

1) art. 100 Prawa budowlanego poprzez przyjęcie, że przedawnienie nie nastąpiło, na skutek błędnego uznania zdarzenia wyznaczającego początek biegu terminu przedawnienia (zawalenie się sufitu), podczas gdy bieg terminu powinien rozpocząć się najpóźniej w dniu wydania decyzji o pozwoleniu na użytkowanie, co miało miejsce w dniu 22 października 2013 r.,

2) art. 7, 77 § 1 i 80 K.p.a. poprzez:

a) nie przeprowadzenie dowodu z opinii dr inż. _____ wobec istniejących sprzeczności pomiędzy tą opinią a opiniami sporządzonymi przez Pana _____ i _____, których wyjaśnienie mogłoby mieć bezpośredni wpływ na zasadność oraz zakres odpowiedzialności Obwinionego,

b) nie przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków _____, w sytuacji, gdy zeznania te miały zasadnicze i bezpośrednie znaczenie dla rozstrzygnięcia o odpowiedzialności zawodowej Obwinionego,

c) nie wzięcie pod uwagę twierdzeń Obwinionego co do jego rzeczywistych obowiązków pełnionych na budowie, a wynikających z przepisów prawa budowlanego, w szczególności w zakresie wykonywania obowiązków kierownika budowy (kierowników robót) również przez inne osoby, będące przedstawicielami poszczególnych wykonawców, posiadające uprawnienia budowlane do wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie,

d) nie wzięcie pod uwagę dowodów z protokołów inwestycji z dnia 17 września 2012 r. i 20 lipca 2012 r. pomimo, że świadczyły one o prawidłowości wykonania robót budowlanych (również w zakresie odpowiedzialności Obwinionego) co miało bezpośredni wpływ na ocenę jego odpowiedzialności,

e) nie wzięcie pod uwagę dowodu z decyzji o pozwoleniu na użytkowanie z dnia 22 października 2013 r., pomimo, że świadczyła ona o prawidłowości wykonania robót budowlanych (również w zakresie odpowiedzialności Obwinionego) co miało bezpośredni wpływ na ocenę jego odpowiedzialności.

3) art. 107 § 3 K.p.a. przez niepodanie przyczyn, z powodu których OSD odmówił wiarygodności oraz mocy dowodowej dowodom przedstawionym przez Obwinionego,

4) § 50 ust. 2 Trybu postępowania rzeczników odpowiedzialności zawodowej i sądów dyscyplinarnych w postępowaniu w sprawach dyscyplinarnych i odpowiedzialności zawodowej poprzez powoływanie w charakterze biegłego (oparcie się na opinii) osób, które

były zatrudnione w instytucji, która jest bezpośrednio zainteresowana wynikiem postępowania,

5) art. 17 pkt 4 w związku z art. 12 ust. 1 pkt 2 i art. 22 pkt 2 i 3 Prawa budowlanego poprzez nieuwzględnienie, że w zakresie przypisywanej Obwinionemu odpowiedzialności zawodowej na terenie przedmiotowej inwestycji obowiązki kierownika budowy wykonywały także inne osoby, będące przedstawicielami poszczególnych wykonawców, i to one powinny ponosić odpowiedzialność za ewentualne wpisy do dziennika budowy i inne zarzucane Obwinionemu czyny,

6) naruszenie art. 96 ust. 1 pkt 2 i 96 ust. 2 Prawa budowlanego poprzez nałożenie kary niewspółmiernej do charakteru zarzucanego czynu oraz wzięcie pod uwagę w zbyt małym zakresie okoliczności, że Obwiniony nie był uprzednio karany z tytułu odpowiedzialności zawodowej w budownictwie.

Odwołujący wniósł także o przeprowadzenie dowodu z opinii sporządzonej w postępowaniu prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową Poznań – Wilda w Poznaniu ( ) przez Politechnikę Poznańską Instytut Konstrukcji Budowlanych oraz o zwrot Obwinionemu kosztów zastępstwa procesowego.

Tezy i uzasadnienie odwołania zostały doprecyzowane w piśmie procesowym z dnia 11 sierpnia 2015 r. Wskazano m.in., że na stronie internetowej PIIB, w zakładce KSD znajduje się następująca informacja:

„Na podstawie art. 24 ust. 2 Prawa budowlanego podstawowe obowiązki i prawa kierownika budowy dotyczą także kierownika robót, z zastrzeżeniem jednak, że zastosowanie tych przepisów jest odpowiednie a nie wprost. Wspólna odpowiedzialność zawodowa nie może być jednak regułą. W każdej sprawie należy badać dokładnie stan faktyczny. Oczywiście możliwe jest ukaranie zarówno kierownika budowy jak i kierownika robót, jednak poprzedzić to musi bardzo dokładnie przeprowadzone postępowanie w sprawie odpowiedzialności zawodowej. Na pewno nie można przyjmować wspólnej odpowiedzialności jako reguły”. Odwołujący wskazał więc, że w badanym okresie to na kierownikach robót spoczywał obowiązek dokonywania wpisów do dziennika budowy, ponieważ Obwiniony wówczas był nieobecny.

Rozpatrując wniesione odwołanie KSD PIIB stwierdza, co następuje:

Postępowanie w sprawie odpowiedzialności zawodowej w budownictwie prowadzone jest na podstawie przepisów:

- 1) ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (tekst jednolity - Dz. U. z 2013 r., poz. 1409 z późn. zm.),
- 2) ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa (tekst jednolity – Dz. U. z 2014 r., poz. 1946),
- 3) Kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jednolity - Dz. U. z 2013 r., poz. 267 z późn. zm.).

Wniesione odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do podniesionego w odwołaniu, najdalej idącego zarzutu przedawnienia.

Według art. 100 Prawa budowlanego nie można wszcząć postępowania z tytułu odpowiedzialności zawodowej w budownictwie po upływie 6 miesięcy od dnia powzięcia przez organy nadzoru budowlanego wiadomości o popełnieniu czynu, powodującego tę odpowiedzialność i nie później niż po upływie 3 lat od dnia zakończenia robót budowlanych albo zawiadomienia o zakończeniu budowy lub wydania decyzji o pozwoleniu na użytkowanie obiektu budowlanego.

Natomiast według art. 59a Prawa budowlanego:

1. Właściwy organ przeprowadza, na wezwanie inwestora, obowiązkową kontrolę budowy w celu stwierdzenia prowadzenia jej zgodnie z ustaleniami i warunkami określonymi w pozwoleniu na budowę.

2. Kontrola, o której mowa w ust. 1, obejmuje sprawdzenie:

- 1) zgodności obiektu budowlanego z projektem zagospodarowania działki lub terenu;
- 2) zgodności obiektu budowlanego z projektem architektoniczno-budowlanym, w zakresie:
  - a) charakterystycznych parametrów technicznych: kubatury, powierzchni zabudowy, wysokości, długości, szerokości i liczby kondygnacji,
  - b) wykonania widocznych elementów nośnych układu konstrukcyjnego obiektu budowlanego,
  - c) geometrii dachu (kąąt nachylenia, wysokość kalenicy i układ połaci dachowych),
  - d) wykonania urządzeń budowlanych,
  - e) zasadniczych elementów wyposażenia budowlano-instalacyjnego, zapewniających użytkowanie obiektu zgodnie z przeznaczeniem,
  - f) zapewnienia warunków niezbędnych do korzystania z tego obiektu przez osoby niepełnosprawne, w szczególności poruszające się na wózkach inwalidzkich - w stosunku do obiektu użyteczności publicznej i budynku mieszkalnego wielorodzinnego;
- 3) wyrobów budowlanych szczególnie istotnych dla bezpieczeństwa konstrukcji i bezpieczeństwa pożarowego;
- 4) w przypadku nałożenia w pozwoleniu na budowę obowiązku rozbiórki istniejących obiektów budowlanych nieprzewidzianych do dalszego użytkowania lub tymczasowych obiektów budowlanych - wykonania tego obowiązku, jeżeli upłynął termin rozbiórki określony w pozwoleniu;
- 5) uporządkowania terenu budowy.

Ze sformułowanych w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji zarzutów wynika, że OSD nie zarzucił kierownikowi budowy błędów typowo wykonawczych, o których wspomniano w sporządzonych opiniach, ale można powiedzieć błędy formalne i proceduralne.

Kierownikowi budowy zarzucono:

- 1) brak zgłoszenia do odbioru wpisem do dziennika budowy instalacji i konstrukcji sufitu przed jego zakryciem,

- 2) przyjęcie do dokumentacji budowy projektu powykonawczego sufitów podwieszonych niezgodnego ze stanem faktycznym,
- 3) dopuszczenie do rozpoczęcia robót przy sufitach podwieszonych bez projektu montażu sufitu podwieszzonego,
- 4) dopuszczenie do montażu w suficie podwieszonym lub jego podkonstrukcji urządzeń typu oprawy oświetleniowe, anemostaty, głośniki DSO bez uprzedniego jednoznacznego określenia przez wykonawcę sufitu dopuszczalnego obciążenia dodatkowego sufitu.

Mając na uwadze zakres przeprowadzanej obowiązkowej kontroli, na podstawie dotychczasowego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego należy wskazać, że nie doszło do przedawnienia w zakresie stawianych zarzutów.

W przekazanych dziennikach budowy brak jest informacji o tym, że montowane sufity należały do kategorii robót zanikających lub ulegających zakryciu. Organ nadzoru budowlanego nie mógł więc potencjalnie dowiedzieć się o tym, że nie zgłoszono tych robót do odbioru.

Organ nadzoru budowlanego nie badał także sposobu wykonania montażu sufitów, nie mógł więc porównać go z dokumentacją powykonawczą i stwierdzić ewentualnych nieprawidłowości. To samo dotyczy montażu w suficie pozostałych urządzeń.

Z akt sprawy nie wynika, aby sporządzenie projektu montażu było wymagane przez dokumentację budowy lub jego sporządzenie wynikało z decyzji innego organu, dlatego organ nadzoru budowlanego nie mógł stwierdzić jego braku.

Przechodząc do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy należy wskazać, co następuje:

Sporządzone ekspertyzy wskazują przede wszystkim na błędy wykonawcze montażu sufitów, natomiast stawiane zarzuty mają charakter formalny. Ekspozowanie fragmentów ekspertyz w części wstępnej uzasadnienia, przy charakterze stawianych zarzutów jako formalnych, jest niezrozumiałe.

Uzasadniając zarzut nieprawidłowego i niedbałego prowadzenia dziennika budowy OSD wskazał, że potwierdzają go braki wpisów w zakresie zgłoszenia do odbioru wykonania instalacji i konstrukcji sufitu, przed jego zakryciem. Do takich wpisów zobowiązuje kierownika budowy art. 25 pkt 4 Prawa budowlanego oraz § 2 pkt 1 i § 11 pkt 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 czerwca 2002 r. w sprawie dziennika budowy, montażu i rozbiórki, tablicy informacyjnej oraz ogłoszenia zawierającego dane dotyczące bezpieczeństwa pracy i ochrony zdrowia. Jest to całe uzasadnienie faktyczne i prawne stawianego zarzutu.

Pomijając błędne wskazanie art. 24 pkt 4 Prawa budowlanego, które należy traktować jako omyłkę pisarską należy wskazać, że Pan [imię] podczas rozprawy przed OSD, co znalazło także odzwierciedlenie w treści decyzji wyjaśnił, że na budowie pracowało około 85-90 kierowników robót reprezentujących podwykonawców, którzy zostali zgłoszeni do nadzoru budowlanego oraz wpisani do dziennika budowy. Z uwagi na brak miejsca wpisywanie kierowników robót odbywało się na specjalnych wkładkach. Podobnie wypowiadał się Pan [imię] w prowadzonym w jego sprawie postępowaniu, co organowi odwoławczemu jest wiadome z urzędu.

Kierownik budowy wskazał, że z uwagi na rozmiar budowy jego rola sprowadzała się właściwie do koordynacji budowy i kontroli jakości wykonywanych robót.

Według art. 17 pkt 4 Prawa budowlanego uczestnikami procesu budowlanego, w rozumieniu ustawy, są kierownik budowy lub kierownik robót.

Przepis art. 24 ust. 2 Prawa budowlanego wskazuje, że przepisy dotyczące obowiązków kierownika budowy (art. 22 i 23) stosuje się odpowiednio do kierownika robót.

Według art. 42 ust. 2 pkt 1 kierownik budowy (robót) jest obowiązany prowadzić dziennik budowy lub rozbiórki. Przepisy rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 czerwca 2002 r. w sprawie dziennika budowy, montażu i rozbiórki, tablicy informacyjnej oraz ogłoszenia zawierającego dane dotyczące bezpieczeństwa pracy i ochrony zdrowia nie wskazują, kto w przypadku powołania kierownika budowy oraz kierowników robót powinien dokonywać wpisów do dziennika budowy. Upoważnia w takim samym zakresie zarówno kierownika budowy jak i kierownika robót do dokonywania takich wpisów.

W związku z powyższym, mając na uwadze charakter budowy, gdzie roboty były realizowane równolegle na wielu płaszczyznach przez wiele ekip i brygad podwykonawców niemożliwie jest w istocie, aby wymagać od kierownika budowy aby dokonywał osobiście wszystkich wpisów.

Na powyższe zwracają także uwagę składy orzekające WSA rozpatrując sprawy odpowiedzialności zawodowej kierowników budów, że przepisy dotyczące wpisów do dziennika budowy należy wypełnić pewną treścią interpretacyjną z uwagi na ich ogólny, który powinien mieć zastosowanie do wszelkich rodzajów budów, charakter.

W związku z powyższym formułowany zarzut należy uznać za niezasadny. KSD PIIB daje wiarę wyjaśnieniom Pana [imię] i Pana [imię], że na budowie pracowali zgłoszeni do nadzoru kierownicy robót i to w ich gestii leżał obowiązek dokonywania odpowiednich wpisów do dziennika budowy.

Uzasadniając kolejny zarzut OSD wskazał, że kierownik budowy przyjął do dokumentacji budowy projekt powykonawczy sufitów niezgodny ze stanem faktycznym, co potwierdza ekspertyza Pana [imię].

Odnosząc się do tego należy wskazać, że do obowiązków kierownika budowy należy przygotowanie dokumentacji powykonawczej obiektu budowlanego.

Z akt sprawy wynika, że kierownik budowy nie wykonywał osobiście dokumentacji powykonawczej sufitów (nie miał zresztą do tego uprawnień), ale przyjął ją tak jak inne dokumenty wytworzone w procesie budowy i przekazał inwestorowi w celu uzyskania pozwolenia na użytkowanie. Poza tym, jak podniósł pełnomocnik odwołującego nie wiadomo, jaka dokumentacja powykonawcza została przekazana autorowi ekspertyzy. Zarzut o niezgodności pomiędzy stanem faktycznym a dokumentacją powykonawczą został właśnie sformułowany na podstawie wniosków ekspertyzy Pana [imię]. Pan [imię]

wyjaśniał na rozprawie przed OSD, że były wykonywane rysunki uszczegóławiające, które następnie dołączane były do projektu budowlanego.

Kierownik budowy nie może odpowiadać za niezgodność dokumentacji ze stanem faktycznym. Nie wytwarza tej dokumentacji ale ją jedynie gromadzi i przekazuje do właściwego organu w celu uzyskania pozwolenia na użytkowanie.

Odnosząc się do zarzutu dopuszczenia do rozpoczęcia robót przy sufitach podwieszonych bez projektu montażu sufitu podwieszonego, należy wskazać, że OSD nie wykazał podstawy prawnej obowiązku sporządzenia takiego projektu. Według wyjaśnień Pana [imię] na budowie funkcjonował projekt wykonawczy, były sporządzane rysunki uszczegóławiające, a pojawiające się w toku budowy problemy dyskutowano na naradach budowy, w których uczestniczyli obowiązkowo wszyscy kierownicy robót.

W zakresie zarzut braku projektu montażu OSD nie wskazał, z jakich przepisów, dokumentów budowy lub decyzji właściwych organów wynika ten obowiązek. Uzasadnienie obowiązku sporządzenia projektu montażu stopniem skomplikowania robót jest niewystarczające. W istocie bowiem w prawie budowlanym nie istnieje przepis prawa, który obligowałby do sporządzania projektu montażu. Nie można więc czynić zarzutu dopuszczenia do rozpoczęcia robót bez projektu montażu, skoro nie istniał obowiązek jego sporządzenia.

W zakresie zarzutu dopuszczenia do montażu w suficie podwieszonym lub jego podkonstrukcji urządzeń typu oprawy oświetleniowe, anemostaty, głośniki DSO bez uprzedniego jednoznacznego określenia przez wykonawcę sufitu dopuszczalnego obciążenia dodatkowego sufitu Pan [imię] i wyjaśniał, że lampy były montowane zgodnie z projektem a anemostaty były zawieszane niezależnie.

OSD nie odniósł się do tych twierdzeń. Nie sięgnął do podstawowego dowodu w tym zakresie tj. projektu lub projektu wykonawczego i nie sprawdził jak te podstawowe dokumenty tę kwestię regulują. Nie wiadomo także dlaczego wykonawca miałby się w tym zakresie wypowiadać, a nie projektant. Zarzut ten pozbawiony jest jakiegokolwiek uzasadnienia, dlatego konieczne jest sięgnięcie w tym zakresie do dokumentacji projektowej.

W tym miejscu należy po raz kolejny odwołać się do znanych organowi wyjaśnień złożonych w swoim postępowaniu przez Pana [imię]. Inspektor nadzoru inwestorskiego zeznał na rozprawie, że projekt wykonawczy zawierał geometrię sufitu i rozmieszczenie elementów w suficie (opraw oświetleniowych, anemostatów, głośników DSO). Dopuszczalne obciążenie sufitów zostało uzgodnione między biurem projektowym, które sprawowało nadzór autorski a wykonawcą.

Powyższe wyjaśnienia należy uznać za wiarygodne. Pochodzą bowiem od osób które kierowały i nadzorowały budowę.

W związku z powyższym należy wskazać, że kwestia obciążenia sufitów była uzgadniana pomiędzy biurem projektowym a wykonawcą. Jeżeli takie uzgodnienia były to nie można stawiać zarzutu, że kierownik budowy dopuścił do montażu sprzętu w sufitach bez określenia jego obciążenia.

W ocenie KSD PIIB sformułowane przez OSD zarzuty są niezasadne.

Panu [imię] nie przysługuje zwrot kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu prowadzonym przed organami samorządu zawodowego inżynierów budownictwa.

Według art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa do postępowania w sprawach indywidualnych uregulowanych w ustawie, z wyjątkiem spraw dyscyplinarnych, stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

Przepisy K.p.a. nie przewidują możliwości zwrotu stronie kosztów zastępstwa procesowego.

W związku z powyższym KSD PIIB uchyla zaskarżoną decyzję w całości i umarza postępowanie organu I instancji.

Mając powyższe na uwadze rozstrzygnięto, jak na wstępie.

POUCZENIE

Niniejsza decyzja jest ostateczna w toku instancji.

Strona niezadowolona z rozstrzygnięcia decyzji może ją zaskarżyć za pośrednictwem Krajowego Sądu Dyscyplinarnego, ul. Mazowiecka 6/8, 00-048 Warszawa do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie ul. Jasna 2/4, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji.

Członkowie składu orzekającego:

Józef Szostak – Przewodniczący

Danuta Duch -Mackaniec – Sprawozdawca

Danuta Paginowska

Roman Lulis

Stanisław Dołęgowski

Otrzymują:

1. Pełnomocnik Obwinionego
2. OSD Wielkopolskiej OIIB
3. OROZ Wielkopolskiej OIIB
4. KSD a/a.

POSTANOWIENIE/ORZECZENIE/DECYZJA Nr 22/15
z dnia 29.10.15. jest prawomocne(a) od dnia 4.12.15.